

HRISTOSUL ÎNCUNUNAT

„Și pe capul Lui erau multe cununi” (Apocalipsa 19.12).

INTRODUCERE

Câteva cuvinte sunt necesare ca prefață pentru a prezenta cititorilor o serie de scrieri care, dacă Dumnezeu va da timpul și priceperea, vor urma acesteia. Cu încredere în harul lui Dumnezeu că mă va ajuta, propun să ne ocupăm cu titlurile și cu gloriile personale ale Domnului nostru Isus Hristos, așa cum ni le arată Scriptura. Aceasta pentru închinarea inimilor noastre și pentru ca, meditând asupra unei teme atât de rodnică, să putem înțelege mai clar ce reprezintă El pentru noi și, așa cum și este, să-L încununăm cu multele Sale cununi. Aceasta așteaptă El de la noi, să-I acordăm gloria care îi aparține; făcând așa, sufletele noastre își vor extinde cu siguranță posesiunile spirituale și vor descoperi mai mult din bogăția cu care El ne-a înzestrat; vor trăi sub razele binecuvântate ale gloriei Lui pline de splendoare și prin aceasta vor deveni strălucitoare: „privind cu fața descoperită slava Domnului” și fiind „schimbați în același chip din slavă în slavă”.

Studiul nostru va fi deci, mai presus de orice, spiritual, dacă Dumnezeu va împlini dorința inimii mele, așa cum știe El. Ar fi într-adevăr periculos să ne apropiem de această temă în orice alt spirit decât acela al unui închinător. Să privim la această infinitate divină fără să realizăm în prezența Cui ne aflăm ar fi o profanare. Totuși, siguranța noastră nu stă în refuzul de a ne apropia, acolo unde harul ne invită și ne primește, ci dimpotrivă. Locul apropierii este numai acolo unde ne aflăm în siguranță: Locul Preasfânt este adăpostul nostru. Și în timp ce privim la El, despre care este scris: „Nimeni nu cunoaște pe Fiul în afară de Tatăl”, mângâierea și siguranța noastră constau în aceea că, după cum spune Scriptura, El vorbește pentru a fi înțeles; și singurul lucru care poate fi partea credinței este să caute să înțeleagă.

Deci nu avem decât să fim smeriți - să urmăm Scriptura, nu să o luăm înaintea ei - să ne oprim acolo unde se oprește ea sau unde cunoașterea noastră nu reușește să și-o însușească; și atunci vom descoperi în mod sigur, aici ca și oriunde, că „toată Scriptura” este „de folos” divin. Să fim, simplu, niște oameni care învață: nu speculanți sau critici, ci discipoli; și la picioarele lui Isus nu trebuie să ne fie teamă.

Studiul nostru va fi deci, în mod necesar, unul doctrinar. Nu vom fi satisfăcuți numai să punem laolaltă texte din Scriptură, ci vom căuta sensul fiecăruia și semnificația lor atunci când sunt puse împreună. Caracteristic Cuvântului lui Dumnezeu, atât în cele mai simple, cât și în cele mai dificile pasaje, este că ne invită să-l cercetăm și să reținem ceva ca răsplată a acestei sânguințe. El reprezintă un ținut niciodată secătuit de recoltele pe care le oferă, ba din contră, acționează pentru noi ca și cum ar fi îmbogățit de ele. Și, după cum Dumnezeu a dat tuturor celor din poporul Său, în vechime, drept asupra țării pe care le-o oferise și a făcut din ei toți agricultori, tot așa, într-un fel mai complet. El a dat oricărui suflet credincios beneficiu și drept asupra acestei țări bune a moștenirii Lui, care prin strădania Lui devine roditoare.

Astfel, ne revine nouă să extragem din Scriptură doctrina acesteia, dar în așa fel încât să obținem mai mult decât ce este la suprafață și decât ceea ce - fiind rezultatul propriilor noastre eforturi și al propriei noastre munci pentru înțelegerea Scripturii - va ridica implicit întrebarea: „Oare este adevărat ceea ce spune Scriptura?” înseamnă a dezvolta un „crez”, după cum se spune, iar un crez omenesc nu are niciodată autoritate în el însuși, tocmai pentru că este omenesc. El nu poate decât să arate spre scripturile din care este derivat și să spună: „*acolo* este

autoritatea mea”. Dar aceasta necesită și lasă imediat loc pentru tot felul de exerciții de la care cei ușuratici, leneși și timizi s-ar eschiva deopotrivă, dar în care stă tocmai menținerea unei adevărate sănătăți spirituale. Crezurile *mele* reprezintă *pentru mine nu* propriile mele gânduri, ci efectul Scripturii asupra mea, așa cum am cunoscut-o prin legătura mai mult sau mai puțin zilnică cu ea și cu gândurile altora și prin aplicarea ei la necesitățile practice. În crezul meu personal, câștigat în modul amintit, mă plec înaintea Scripturii și nu față de altceva, socotind-o o autoritate: este efectul asupra mea al acestei autorități; și a nu-l avea ar însemna să probez lipsa unei cunoașteri vii a Cuvântului viu al lui Dumnezeu.

Totuși aici se deschide dintr-o dată o controversă de care, oricât ne-ar displace, nu putem scăpa decât prin lașitate sau prin indiferență. Astfel, în loc de un câmp secerat, Scriptura apare ca un câmp de luptă. Secolele de creștinism răsună de larma disputelor și a dezbinării. Și nu putem să nu vedem că Dumnezeu Se afla demult deasupra tuturor acestora. „Crezurile” general acceptate, care, indiferent de defectele lor, întruchipează totuși atât de mult din credința fundamentală a creștinismului, au fost câștigate după lungi conflicte cu forme succesive de erezie. Iar cele mai nedesăvârșite sunt acelea în care au apărut puține controverse sau în care nu a apărut încă nici una. Nu trebuie să ne temem de război, dacă în el, în loc să avem un sărman spirit de înfruntare, avem cetățile lui Beniamin, care ies sub conducerea „roditorului” Efraim (Numeri 2.18-22). Cu siguranță, adevărul nu are să se teamă de nici un conflict. Stindardele lui nu au căzut niciodată într-un câmp de luptă deschis și imparțial.

Atunci, spre ce ne îndreaptă Scriptura prin aceasta? Da, spre nevoia de a avea o ureche de auzit, dacă este să fim „biruitori”, pentru a fi oameni ai lui Dumnezeu, dacă este să avem profitul Scripturii. Adevărul nu poate supraviețui fără război în mijlocul unei lumi îndepărtate de Dumnezeu. Iar Dumnezeu nu a căutat cu tot dinadinsul să facă lucrurile atât de clare încât orice suflet neatent și ușuratic, în ciuda ușurătății lui, să cunoască ce este adevărul: dar cei serioși și exersați vor cunoaște, după cum a spus Domnul: „Oricine este *din* adevăr ascultă glasul Meu” (Ioan 18.37). Și aceasta se aplică în mod proporțional în cazul fiecărui creștin.

Cununile de pe capul lui Hristos sunt fie gloriile Lui personale, fie se află în cea mai directă și intimă legătură cu acestea. Din momentul în care începem să ne ocupăm cu aceste lucruri, intrăm în câmpul unei controverse interminabile. Efortul vrăjmașului a fost îndreptat în toate timpurile împotriva lui Hristos Însuși. Chiar în zilele noastre au apărut noi forme de eroare, pe care nu ne va fi de folos să le ignorăm, ci mai degrabă să le avem mereu în vedere. Nici nu va fi de ajuns să spunem: „Să ne ținem de cuvintele Scripturii”, fără să cercetăm serios semnificația lor. Felul de acțiune al lui Satan este să-și amplaseze bateriile de tragere cât mai departe și să le ascundă vederii cât mai mult cu putință, însă numai acolo unde știe că își vor face lucrarea eficient. Și nici nu-i vom putea înfunda tunul, fără să-i descoperim bateriile. El este mult mai grijuliu cu faptele decât cu cuvintele și, pentru a-i răspunde, trebuie să-i arătăm că, pentru noi, cuvintele înseamnă fapte.

Dar, în timp ce nu putem ignora formele de eroare atât de numeroase astăzi și adesea atât de disimulate, totuși, să-L înfățișez pe Hristos în toată plinătatea Lui, în diversele glorii în care Cuvântul Îl prezintă, este scopul pe care-l confer cu bucurie acestor scrieri începute aici, de la prima până la ultima pagină. Nu poate fi țel mai înalt decât acesta, deși realizăm cu atât mai mult măsura săracă în care este atins. Totuși, dacă cineva este credincios acestui țel, poate conta în mod sigur pe ajutorul Duhului lui Dumnezeu. Acesta Se află între noi pentru a-L glorifica pe Hristos, pentru a lua din lucrurile lui Hristos și a ni le face cunoscute. Și chiar cel mai sărac și mai slab credincios, dacă se lasă în mâinile Lui pentru aceasta din toată inima și cu fidelitate (și să adăugăm, cu smerenie), va arăta în mod sigur că posedă ceva care este mai mult decât energia omenească pentru atingerea lui. Fie ca El să ne acorde aceasta acum.

Capitolul 1

DIVINITATEA LUI HRISTOS

Pentru cineva care se află în posesia Noului Testament, aproape că nu-i este necesar să citeze vreun text pentru a dovedi divinitatea lui Hristos. Numai voința poate reuși să nu găsească dovezi aici, deși ar fi cu totul altceva să spunem că nu există dificultăți în înțelegerea ei. *Desigur* că sunt dificultăți. Ca un copil născut în Betleem, crescând în înțelepciune și în statură în casa unui dulgher din Nazaret, să fie în același timp Dumnezeu tuturor oamenilor, reprezintă o dificultate pe care nimeni nu gândește să o nege. Vechiul Testament o prezintă totuși și atrage atenția asupra ei de două ori pentru minunea pe care o reprezintă, în cuvinte scrise - cum îi este clar oricărui evreu - cu mult înainte de timpul lui Hristos. Astfel, Isaia (9.6) spune: „Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșniciei, Prinț al păcii”. Și, din nou, Mica (5.2): „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între miile lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel care va stăpâni în Israel și a cărui origine este din timpuri străvechi, din zilele veșniciei”.

Sigur că aceasta este o taină, însă faptul nu este mai puțin clar afirmat; și încă despre Unul pe care de la început, ca „Sămânță a femeii”, generațiile de oameni L-au așteptat și spre care, de când a venit, generațiile privesc înapoi; El, Omul unic în istoria omenirii! O minunată explicație, potrivită acestui fapt minunat, concentrând fiecare facultate a sufletului asupra Lui. El, Cel care a făcut lumea și de la care aceasta a alunecat, a intrat din nou în lume, sub o înfățișare neașteptată, într-adevăr, dar în așa fel încât să poată arăta cel mai gingaș interes față de ea. Când știm Cine este, când cunoaștem lepădarea de Sine și vorbirea de copil a Celui Veșnic, deprinzându-Se cu condiția de făptură - o făptură atât de depărtată de ce fusese odată în paradis - ce revelație găsim în anonimatul pe care Și l-a asumat!

Însuși El a venit în căutarea noastră! Cine poate fi în final asemenea Lui? Îl vom măsura după înălțimea tronului Său? Atunci, într-adevăr, El Se află departe de noi. Sau după adâncimile unei firi divine pe care a pus-o și în noi (și care se poate vedea încă, în ciuda decăderii noastre), capabilă de acea iubire care se sacrifică și care poate fi numai o reflectare palidă a Creatorului?

Poate fi altcineva decât El - vreo creatură - căreia El să-i fi lăsat să câștige în afara Lui inimile noastre, prin gloria unei lucrări atât de mari împlinite pentru noi? Nu, imposibil! Și când realizăm că această lucrare nu este secundară, pentru un colț al Creației, ci că a fost îndeplinită sub ochii căpeteniilor și ai puterilor îngerești, „ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogății ale harului Său, în bunătatea Lui față de noi” (Efeseni 2.7) - înțelegem că pentru oricine altcineva ar fi fost imposibil să facă aceasta, în afară de El Însuși! - în așa fel încât să nu apară nici o manifestare a lui Dumnezeu, ci doar a unei simple făpturi; Dumnezeu aflat în gloria centrală a propriei ființe și totuși rămânând necunoscut!

„Toate lucrurile au fost create din El și pentru El” (Coloseni 1,16), se afirmă despre Hristos; și asemenea cuvinte reprezintă afirmații ale Divinității Lui, aproape mai pozitive decât ar putea fi cele mai directe declarații. Ce imposibil este să-ți imaginezi că o simplă făptură poate fi centrul în jurul căreia se rotește Universul! Sau că poate fi cineva chiar inferior lui Dumnezeu! Să ne întoarcem la istoria Creației; cât de natural citim acum despre El, - care, după cum declară Evanghelia lui Ioan, este Dumnezeu și cu Dumnezeu - „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră”. Sau, din nou, să privim înainte, cu gândul la locul unde suntem duși prin profeția lui Isaia, cu care am început; să privim la acel titlu al Lui, nu ca „Tatăl veșnic”, conform versiunii obișnuite, ci ca „Părintele veșniciei”, conform limbii ebraice (Versiunii Revizuite) - la acel Unul care a făcut toate lucrurile la început și care la sfârșit le va da forma finală.

Astfel realizăm că în centrul Universului nu se află numai o Putere care îl controlează și îi menține coeziunea - fapt din nou adevărat cu privire la El, deoarece „toate se țin prin El” (Coloseni 1.17) - ci se află și o Inimă exprimată perfect ca fiind Puterea *morală* care se manifestă

acum prin „Preaiubitul” „Dragostei” însăși. Aici ni se spune că El este întruparea. Nu poate fi altul. Nu există nici un satelit care să fi devenit soare, ci El este însăși revărsarea Soarelui - da, Soarele tuturor soriilor.

Gândiți-vă la acel Unul care putea spune despre *Sine* că este „Lumina lumii” - excluzând pe oricine altcineva! Lumina mărturisind despre sine, cum face lumina; în așa fel încât nu poate fi respinsă decât de oamenii care „au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3,19). Și această lumină nu era numai cea a spuselor Lui, vreun mesaj adus de El, vreo descoperire încredințată Lui, deși era reprezentată și de acestea; ci El *Însuși* era Lumina, după cum Se exprimă în modul cel mai precis pentru a defini aceasta: „Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii” (Ioan 9.5).

Spusele Lui, într-adevăr, aveau să rămână după ce El a plecat; descoperirea pe care o făcuse avea să rămână pentru alte zile. Și nu mai puțin avea să fie noapte pentru lume atunci când El a plecat. Nimic nu poate înlocui Soarele. Desigur, există destule „lumini” mici - torțe, focuri, ici și colo câte o lampă - dar nici una dintre acestea nu poate fi confundată cu soarele. Chiar luna strălucește cu lumina ei și însăși firea aduce mărturie - pe care am face bine dacă am asculta-o - că lumina lumii trebuie să fie *din afara lumii*; nimic ieșit din ea nu este bun pentru iluminarea ei.

„Dumnezeu este lumină” și iată pe Unul care Se află atât de deplin în lume, încât, dacă un ucenic își exprimă dorința să-i fie arătat Tatăl, îl muștră cu cuvintele: „De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a *văzut* pe Tatăl. Cum zici tu: Arată-ne pe Tatăl?” (Ioan 14.9).

Nici o afirmație nu poate fi mai absolută referitor la Dumnezeu, decât faptul că din punct de vedere moral nu era altcineva mai demn de privit, nu era nimeni afară de El care să fie „strălucirea” sau „splendoarea gloriei” (Tatălui), imaginea exactă a Persoanei Sale (Evrei 1.3), „chipul Dumnezeului Celui nevăzut” (Coloseni 1.15).

El este astfel Descoperitor sau (potrivit titlului pe care numai Ioan I-I dă) „Cuvântul lui Dumnezeu”. Începutul acestei evanghelii, în care gloria divină a lui Hristos este tema predilectă, Îl prezintă sub acest caracter. „La început” - când nimic din ce *are* început nu începuse, Cuvântul (nu începuse, ci) *era*. Descoperirea a început cu Creația: lucrarea trebuie să poarte într-un anume fel mărturia despre Lucrător; dar nu este suficient aceasta, întrucât Cuvântul întrupat vorbește chiar acolo, la începutul Creației, despre *planul* lui Dumnezeu ca El să fie cunoscut. El trebuie deci să aibă în intenție ca cei cărora le vorbește să fie ai Săi; și astfel Cuvântul lui Dumnezeu este Creatorul. „Toate au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1.3). Într-o imagine deloc figurativă, Creația este adevărata vorbire a Cuvântului lui Dumnezeu. „Cuvântul era *cu* Dumnezeu” - o Persoană distinctă; „și Cuvântul era Dumnezeu” - o Persoană divină; și „El era la început cu Dumnezeu” - întotdeauna distinct ca persoană și întotdeauna în comuniune cu Tatăl.

Prea puțin ne amintim faptul - iar unora pare să le fie necunoscut - că Cuvântul a fost Creatorul. Așa-zisul Crez al apostolilor atribuie Creația numai Tatălui. Scriptura spune despre Tatăl, „de *la care* vin toate” și despre Domnul Isus Hristos, „prin care sunt toate” (1 Corinteni 8.6). După cum am citat deja în Coloseni, apostolul afirmă despre Hristos că „toate lucrurile au fost create prin El și pentru El” (1,16). Ioan ne poate ajuta să înțelegem mai bine această ultimă expresie. În calitate de Cuvânt, de Descoperitor, vedem că El are o relație deosebită cu ceea ce a creat; astfel încât, atunci când „Cuvântul” S-a făcut trup, carne, această venire a Sa în propria Creație, cu toată minunăția ei, se potrivește în chip divin; iar noi, făcuți „pentru El”, vom avea descoperirea deplină a inimii lui Dumnezeu și vom fi apropiați după planurile veșnice ale dragostei în care Persoanele Divinității își au fiecare partea.

Trecând la epistola lui Ioan, îl găsim ca fiind „Cuvântul vieții”, având legată de El aceeași idee a revelației: „pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, care era cu Tatăl și care ne-a fost arătată” (1 Ioan 1,2). Aspectul acesta ține în întregime de caracterul epistolei; însă deocamdată nu am ajuns aici.

Și din nou, în Apocalipsa, Hristos ne este prezentat ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, unde continuă să-L arate pe Dumnezeu ca totdeauna, dar în perspectiva judecății. Aici El călărește pe calul alb și sabia judecății îi iese din gură.

Ce binecuvântare este pentru noi să putem vedea, în titlul de Fiu al lui Dumnezeu, scopul divin, din veșnicie, al revelației; și că am fost dați Fiului de către Tatăl, chiar de la începutul Creației, potrivit acestui țel de a fi „făcuți pentru El”. Cuvintele Domnului în rugăciunea către Tatăl, în favoarea celor dați Lui din mijlocul lumii, deși par să se refere la un domeniu mai îngust, definește progresiv același țel ca având în vedere păcatul omenesc și consecințele lui fatale. Celor dați Lui, El le prezintă Numele Tatălui și le transmite cuvintele Tatălui. Cineva care avusese un loc împreună cu ei a căzut, dar acesta fusese un „fiu al pierzării”. Nu ne este necesar să ne încurcăm cu întrebările iscate la început în Biserică, cu privire la doctrina Cuvântului (sau Logos). Scriptura are o transparență clară în această privință, iar asupra unor asemenea subiecte nu putem căpăta nici o rază de lumină din altă parte.

De aceea, nu este de mirare că Isus revendică a fi acel Unul existent prin Sine, după cum Se adresează evreilor: „mai înainte de a fi Avraam, *Eu sunt*” (Ioan 8.58). Acesta este numele inexprimabil al Divinității, prin care El S-a descoperit lui Moise și lui Israel: „Cel ce se numește *Eu sunt* m-a trimis la voi” (Exod 3,14). Fiind din totdeauna Cuvântul, Descoperitorul, această voce din vechime era, desigur, a Lui. Astfel El este cel Statornic, cel Neschimbat, cel Veșnic, Domnul (Iehova - YHWH - este sinonimul pentru acesta); tot astfel gloria Lui, pe care Isaia a văzut-o în timpul său, este declarată ca fiind a Lui: „Isaia a spus aceste lucruri când a văzut slava Lui și a vorbit despre El” (Ioan 12.40-41 și Isaia 6.9-10). Vechiul Testament, la fel ca și Noul Testament, este plin de prezența Lui; numai că acum El a adoptat acel cort de carne pentru a-Și expune gloria în el; în acel cort, ansamblul scopului Său de a fi aproape de noi și toată plăcerea pe care o găsește în fiii oamenilor au putut ieși la iveală pe deplin. Acum, într-adevăr, El este Emanuel, „Dumnezeu cu noi”, iar binecuvântarea ce decurge pentru noi din aceasta va umple veșnicia.

Faptul că El revendică o cinste egală cu a Tatălui Însuși devine astfel perfect inteligibil; „pentru ca toți să cinstească pe Fiul, cum cinstesc pe Tatăl” (Ioan 5.23), reprezintă cea mai accentuată afirmație a identității, iar cuvintele lui Toma: „Domnul meu și Dumnezeul meu” (Ioan 20.23) arată deplina recunoaștere a adevărului de către credința lui tardivă.